

[Boligministeren.]

udfærdiget nærmere regler til sikring af, at adgangen fra beboelsesbygninger til opholdsarealerne, herunder legepladser, ikke må krydse færdselsårer. Der skal altså være trafiksikker adgang til legepladserne, og dette tillægger jeg meget stor betydning. Det er nok sådan, at legepladser for mindre børn naturligt bør anlægges ved de enkelte ejendomskomplekser. Friarealer for større børn og unge mennesker må tillige indpasses i kommunernes samlede planlægning, f. eks. som sportspladser, hvortil ungdommen fra et helt bykvarter søger hen.

De større børns og de unge menneskers problemer er nok de vigtigste, men vel også de vanskeligste at løse. Der vil den lovgivning, som er under forberedelse, komme kommunerne til hjælp. I miljøministeriet arbejdes der med et forslag til en planlægningslov som tredje led i den planreform, som startede i 1964 med by- og landzoneloven, naturfredningsloven og flere andre love.

Efter de skitser, jeg hidtil har set, bliver der langt større mulighed for den enkelte kommune for at medvirke i beslutning om, hvilket niveau man ønsker at styre imod. Kommunerne bliver således mere engageret i den fysiske planlægning og vil i langt højere grad end hidtil kunne gå ind i løsningen af nogle af de problemer, som forslagsstillerne mener man skal interessere sig mere for.

Den nye planlægningslovgivning agter vi i boligministeriet at følge op med de nødvendige ændringer i byggelovgivningen. Jeg hører til dem, der mener, at en væsentlig del af problemkomplekset egner sig bedst til løsning på det lokale plan. Som jeg sagde før, er det vigtigt, at man sikrer selve arealerne til legepladser og anden fritidsudfoldelse. Dette kan man lovgive om, vi har allerede bestemmelser om det, men det er nok muligt, at de kan forbedres. Når vi kommer til indretningen og anvendelsen, må det i høj grad være op til den enkelte kommune, til boligselskaber, forældre og gerne også børnene selv at medvirke til, at fritidsarealerne indrettes og anvendes fornuftigt. Det er ikke noget, man kan klare med love og regler, de skal kun danne grundlaget for det videre arbejde. Hertil regner jeg også fortsat vejledning for forbrugerne.

Når der nu er foreslået nedsat en bredt sammensat kommission til at se på, hvorledes dele af vores fritidsaktiviteter bedst kan tilgodeses, vil jeg gerne sige, at det nok ikke så meget er lovgivningen, der trænger til at ændres, som den enkeltes indstilling og brug af de muligheder, der allerede foreligger eller er undervejs. Jeg er altså ikke sikker på, at nedsættelsen af en kommission er den rette vej; jeg vil mene, at den nu afgivne rapport, som tidligere er besluttet, bør sendes til boligudvalget til vurdering af, hvilken kreds der skal inddrages i det videre arbejde med spørgsmålet.

Det vil som nævnt også komme frem i forbindelse med behandlingen af forslagene til nye planlægnings- og bygge love.

Helle Degn (S):

Allerede i 1967 rejste hr. Poul Kamp spørgsmålet om fritids- og legearealernes vilkår i vores byggelovgivning. 3 år senere, i foråret 1970, nedsatte boligministeriet en arbejdsgruppe, som også ministeren omtalte, med den opgave at undersøge, hvorvidt det var nødvendigt med en lovændring til at sikre de nødvendige legearealer og den fornødne trafikikkerhed for børn.

I januar 1971 fremsatte fru Hanne Reintoft forslag om, at der hurtigst muligt blev nedsat en kommission, der skulle arbejde med sagen. Debatten dengang var livlig, og det manglede ikke på sympati og velvilje fra alle partiernes side. Dog skal jeg bemærke, at min egen partifælles, fhv. boligminister Helge Niensens, kommentar til sagen var enighed om nytten og værdien af problemets løsning, dog mente han ikke at kunne støtte forslaget om at nedsætte en kommission, da han var bange for, at der i så fald ville gå for lang tid, inden der kom gang i tingene.

Venstres repræsentant i denne sag var hr. Ib Thyregod, som ved denne lejlighed anbefalede og udtrykte ønske om, at forslaget fik en hurtig behandling.

Efter denne overstrømmende forståelse for problemet og velvilje til at løse det blev forslaget helt væk, indtil jeg selv i november 1972 rejste problemet igen og fik svaret, at en arbejdsgruppe i ministeriet har arbejdet med sagen, og den daværende boligminister, hr. Helge Nielsen, lovede os ved denne